

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA GENERALĂ

Nr. 0.9.1.2 / 09 -10- 2008

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINET PREȘEDINTE

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România

Telefon: (+40-21) 313-2531

Fax: (+40-21) 312-5480

Internet: <http://www.ccr.ro>

E-mail: pres@ccr.ro

Dosarul nr.1884A/2008

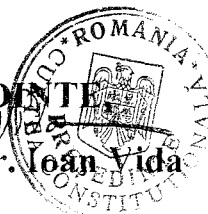

Domnului NICOLAE VĂCĂROIU
PREȘEDINTELE SENATULUI ROMÂNIEI

În temeiul dispozițiilor art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă comunicăm, alăturat, Decizia nr.1029 din 8 octombrie 2008, prin care s-a constatat că Legea pentru modificarea și completarea art.54 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor este neconstituțională.

Vă asigurăm, domnule președinte, de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE
Ioan Vida
Prof. univ. dr. Ioan Vida

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosarul nr. 1884 A /2008

DECIZIA Nr. 1029
din 8 octombrie 2008

**asupra sesizării de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și
completarea art.54 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și
procurorilor**

Cu adresa nr.51/2868 din 19 septembrie 2008, secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale, sesizarea formulată de 59 de deputați, în temeiul dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție, privind neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea art.54 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Sesizarea este semnată de un număr de 59 de deputați, și anume: Rădulescu I. Cristian, Paveliu C. Marian Sorin, Drăguș Radu-Cătălin, Buhăianu Gh.Obuf Cătălin Ovidiu, Uricec Eugen Constantin, Momanu V. Corneliu, Piteiu Marcel Adrian, Petrea M. Constantin, Străchinaru Petre, Bîrsan P. Iulian Gabriel, Bruchental-Pop I. Ionela, Puzdrea Dumitru Ghe., Almășan D. Liviu, Cantaragiu C.Bogdan, Brânză S. William Gabriel, Andreica Romică, Albu I. Georghe, Ciocâlțeu A. Alexandru, Bușoi Diana-Maria, Popescu Corneliu, Tabără I. Valeriu, Vladu Iulian, Boureanu R. Cristian Alexandru, Hoinaru.V. Marin, Romanescu M. Marcel Laurențiu, Ungureanu I. Petre, Lambrino V.D. Radu, Barbu G.Gheorghe, Constantinescu M. Anca, Tudor V. Constantin, Zaharia Gh.

Claudius Mihail, Liga E. Dănuț, Bardan C. Corneliu Ștefan, Fuiș Stelian, Igaș A. Traian Constantin, Lificiu C. Petre, Rogin Marius I., Sârb G. Gheorghe, Ionescu Daniel, Oltean Ioan C., Oancea N. Viorel, Iliescu M. Valentin Adrian, Mironescu C. Laurențiu, Vasil Mihaela Adriana, Coșea O. Dumitru Gheorghe Mircea, Canacheu N. Costică, Cristian Ilie, Călian I. Petru, Turcan D. Raluca, Știrbeț H. Cornel, Sandu A. Gabriel, Preda Gh. Cezar Florin, Codîrlă D. Liviu, Movilă P. Petru, Iustian M.S. Mircea Teodor, Rusu Valentin, Iordache M. Grațîela Denisa, Mocanu Gh. Vasile și Buda I. Daniel.

Obiectul sesizării de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea art.54 din Legea nr.303/2004, având următorul cuprins, stabilit de Senatul României în calitate de Cameră decizională, în ședința din 16 septembrie 2008:

„ Art.I. - Articolul 54 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea 1, nr.826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

Art.54.- (1) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție, adjuncții acestuia, procurorii-șefi de secție ai acestor parchete, precum și procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjuncții acestora sunt numiți de plenul Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea ministrului justiției, cu avizul secției de procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

(2) Persoanele propuse trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) să facă parte dintre procurorii cu o vechime minimă de 10 ani în funcția

de judecător sau procuror;

b) să dețină gradul profesional corespunzător funcției de procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori al parchetelor de pe lângă curțile de apel sau corespunzător funcției de judecător în cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție ori al curților de apel.

(3) Numirea se face pe o perioadă de trei ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată.

(4) Dispozițiile art.48 alin. (10) - (12) se aplică în mod corespunzător.

(5) Revocarea procurorilor din funcțiile de conducere prevăzute la alin.(1) se face de plenul Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea ministrului justiției, cu avizul secției de procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

(6) Dispozițiile art.51 alin.(2) se aplică în mod corespunzător.”

În motivarea sesizării de neconstituționalitate se susține că Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor a fost modificată cu încălcarea prevederilor art. 61 alin. (1), art.75 și art. 134 alin.(1) din Constituția României, pentru următoarele considerente :

Camera Deputaților, în calitate de primă Cameră sesizată, în ședința din 19 aprilie 2006, a respins propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Senatul, în ședința din 16 septembrie 2008, în calitate de Cameră decizională, a adoptat propunerea legislativă, însă cu un conținut diferit.

Inițiativa legislativă depusă la Camera Deputaților de senatorul Rodica Mihaela Stănoiu și deputatul Florin Iordache avea ca obiect modificarea art.54 alin.(1) din Legea nr. 303/2004, în sensul de a se prevedea că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este numit de către Președintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, dintre

procurorii cu o vechime de 10 ani în funcția de judecător sau de procuror, pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată. Inițiativa legislativă viza și modificarea art. 54 alin.(2) din aceeași lege, în sensul de a se prevedea că prim-adjunctul și adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procurorul șef al Departamentului Național Anticorupție și adjunctii acestuia, procurorii șefi de secție ai acestor parchete, precum și procurorul șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjunctii acestuia sunt numiți de către Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, dintre procurorii care au o vechime de 10 ani în funcția de judecător sau procuror, pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată. Se propunea, de asemenea, modificarea art. 54 alin.(5) din legea menționată, în sensul de a se prevedea că revocarea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se face de către Președintele României la propunerea motivată a Consiliului Superior al Magistraturii, și a art. 54 alin.(6), în sensul de a se prevedea că revocarea procurorilor din funcțiile de conducere prevăzute la alin.(2) se face de către Președintele României, la propunerea ministrului justiției, care se poate sesiza din oficiu, la cererea adunării generale sau, după caz, a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori a procurorului șef al Departamentului Național Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, pentru motivele prevăzute la alin.(2), care se aplică în mod corespunzător.

Respingând propunerea legislativă, Camera Deputaților și-a exprimat voința ca art.54 din Legea nr.303/2004 să nu fie modificat.

În ședința sa din 16 septembrie 2008, Senatul, în calitate de Cameră decizională, a adoptat Legea pentru modificarea și completarea art.54 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu un alt conținut decât cel al propunerii legislative, pe baza rapoartelor din 8 martie 2007 și, respectiv,

din 8 septembrie 2008 ale Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări.

Potrivit alin.(1) al art.54 din legea menționată, în varianta adoptată de Senat, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, adjuncții acestuia, procurorii șefi de secție ai acestor parchete, precum și procurorul șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjuncții acestora, sunt numiți de plenul Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea ministrului justiției, cu avizul secției de procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii. Conform alin.(5) al aceluiași articol, revocarea din funcțiile de conducere prevăzute la alin.(1) se face de plenul Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea ministrului justiției, cu avizul secției de procurori din cadrul Consiliului.

Aceste modificări și completări care au un alt conținut de reglementare decât cel propus Camerei Deputaților de către autorii inițiativei legislative, contravin dispozițiile art.134 alin.(1) din Constituție.

Invocându-se jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, se susține că dezbaterile parlamentare a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în Plenul celeilalte Camere sau a celor două Camere ale Parlamentului nostru bicameral. De aceea, modificarea și completarea de către Camera decizională a unui proiect de lege care a fost adoptat de prima Cameră sesizată, trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră sesizată. Altminteri, ar însemna să legifereze o singură Cameră, anume Camera decizională, ceea ce contravine principiului bicameralismului prevăzut de art.61 alin.(2) din Constituție și competențelor celor două Camere, stabilite de art.75 din Legea fundamentală, referitoare la procedura de legiferare.

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctul lor de vedere.

Președintele Senatului a transmis Curții Constituționale, cu adresa nr.I/489 din 1 octombrie 2008, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea este neîntemeiată cu următoarea motivare:

Legea criticată a fost adoptată cu respectarea principiului bicameralismului, astfel cum rezultă din dispozițiile art.61 alin.(1) din Constituție. Astfel, prin prevederile art. 61 alin.(2), Constituția României consacră numai organizarea în două Camere a Parlamentului, raporturile dintre acestea – în ce privește îndeplinirea funcțiilor pe care Parlamentul le exercită, inclusiv în ce privește funcția legislativă – fiind stabilite prin dispozițiile întregului Capitol I al Titlului III din Constituție.

În ce privește funcția de legiferare, inițiativa legislativă aparține în egală măsură deputaților și senatorilor, ceea ce implică atât dreptul parlamentarilor de a depune o inițiativă legislativă în Parlament, cât și dreptul acestora de a amenda orice inițiativă legislativă depusă la Parlament. Din dreptul parlamentarilor la inițiativă legislativă decurge și dreptul fiecărei Camere de a decide asupra inițiativelor legislative cu care este sesizată. La dezbaterile unei inițiative legislative participă, în egală măsură, ambele Camere ale Parlamentului, cu respectarea principiului competenței de sesizare prevăzut de art. 75 din Constituție, cele două Camere având autonomie în adoptarea soluțiilor legislative cu privire la inițiativele supuse dezbaterii. Din aceste principii ale sistemului bicameral rezultă că o inițiativă legislativă poate fi modificată ori completată de prima Cameră sesizată, fără ca decizia acesteia să fie limitată de conținutul inițiativei legislative în forma depusă de inițiator, după cum, tot astfel, Camera decizională are dreptul de a modifica, de a completa ori de a renunța la inițiativa în cauză.

Pe de altă parte, legea supusă controlului de constituționalitate este în acord cu jurisprudența Curții Constituționale invocată de autorii sesizării de neconstituționalitate, în condițiile în care obiectul de reglementare al inițiativei legislative supuse dezbaterii Camerei Deputaților, în calitate de prima Cameră sesizată, este același cu cel al legii adoptate de Senat, în calitate de Cameră decizională, iar în dezbaterea unei inițiative legislative Camerele au un drept propriu de decizie, pe care Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, l-a limitat numai la obligativitatea dezbaterii în ambele Camere a acelorași texte și nu la obligativitatea adoptării unor soluții identice.

Guvernul, în punctul său de vedere transmis cu adresa nr.5/5079/C.P.T. din 3 octombrie 2008, consideră că sesizarea este neîntemeiată pentru următoarele motive:

Prin adoptarea de către Senat a unei soluții legislative diferite față de cea adoptată de Camera Deputaților nu s-a schimbat obiectul de reglementare al inițiativei legislative, care avea ca obiect reglementarea unei noi formule de numire a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a procurorului general al Direcției Naționale Anticorupție, procurorilor șefi de secție ai acestor parchete, a procurorului șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și a adjuncților acestora. În ceea ce privește contrarietatea prevederilor art.I în raport cu dispozițiile art.134 din Constituție, se arată că nu sunt prezentate argumente juridice în acest sens, și că nu există nici un text constituțional care să reglementeze numirea în funcțiile de conducere din parchete, fiind opțiunea legiuitorului de a stabili dacă, în această procedură, atribuie sau nu competențe Președintelui României.

Camera Deputaților nu a comunicat **punctul său de vedere**.

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit a) din Constituție, precum și ale art. 1, art 10, art. 15, art. 16 și art. 18 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Senatului, punctul de vedere al Guvernului, documentele privind inițierea și desfășurarea procesului legislativ, raportul întocmit de judecătorul raportor, prevederile criticate din Legea pentru modificarea și completarea art.54 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, raportate la dispozițiile Constituției, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, constată că sesizarea este întemeiată, urmând să fie admisă pentru considerentele ce se vor arăta în continuare :

1. Potrivit art. 61 din Constituția României, Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, iar structura sa este bicamerală, fiind alcătuit din Camera Deputaților și Senat. Principiul bicameralismului, astfel consacrat, se reflectă în procedura legislativă prin diviziunea de competențe prevăzută de art. 75 din Legea fundamentală, în cadrul căreia fiecare dintre cele două Camere este, în cazurile expres definite, primă Cameră sesizată sau Cameră decizională. Totodată, ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ suprem al poporului român, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră.

2. Luând în considerare aceste norme și principii constituționale, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008, următoarele :

“Dezbaterea parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în Plenul celor Două Camere ale Parlamentului nostru bicameral.

Așadar, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra proiectului de lege adoptat de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului și al competențelor stabilite pentru cele două Camere, potrivit art.75 alin.(1) din Legea fundamentală.”

3. Aceste considerente ale Curții Constituționale rămân pe deplin aplicabile și în cauza de față.

Astfel, Curtea constată că, potrivit art. 54 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Președintele României are competența de a-i numi în funcție și de a-i revoca pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și pe adjuncții acestuia, pe procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție și pe adjuncții acestuia, pe procurorii șefi de secție de la aceste parchete, precum și pe procurorul șef al al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și pe adjuncții acestuia, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii.

La data de 20 februarie 2006 s-a înregistrat la Camera Deputaților propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004,

inițiată de senatorul Rodica Mihaela Stănoiu și deputatul Iordache Florin, propunerea având în vedere modificarea art. 54 din lege, în sensul de a se prevedea că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este numit în funcție și revocat de către Președintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, iar ceilalți procurori nominalizați în textul menționat sunt numiți în funcție și revocați de către Președintele României, la propunerea ministrului justiției.

În expunerea de motive la această propunere legislativă se arăta că întrucât atât ministrul justiției cât și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sunt membri de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii, instituirea competenței ministrului justiției de a propune numirea și revocarea unui alt membru al Consiliului, îi conferă ministrului justiției o poziție privilegiată în cadrul Consiliului și este de natură să diminueze rolul Consiliului Superior al Magistraturii, de unic garant al independenței justiției, al carierei profesionale a magistraților.

La data de 19 aprilie 2006 Camera Deputaților a respins propunerea legislativă de modificare și completare a Legii nr. 303/2004, întrucât nu a fost întrunită majoritatea calificată a acestei Camere, pentru adoptarea unei legi organice. În aceeași zi propunerea legislativă a fost înaintată Senatului care, la data de 16 septembrie 2008 a adoptat Legea pentru modificarea și completarea art.54 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, având conținutul reprodus mai sus.

4. Curtea constată că legea, în redactarea pe care a adoptat-o Senatul, se îndepărtează în mod substanțial atât de la textul propunerii legislative, cât și de la obiectivele urmărite de această propunere. În esență, se elimină competențele Președintelui României în cadrul procedurii de numire și de revocare a procurorilor din funcțiile de conducere nominalizate în art. 54 din Legea

nr.303/2004 și se atribuie ministrului justiției un rol decisiv în cadrul acestei proceduri. Niciuna dintre aceste soluții nu a făcut obiectul inițiativei legislative și **nu a fost dezbătută în Camera Deputaților**. Mai mult, atribuirea de competență ministrului justiției în procedura de numire și de revocare a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în vădită contradicție cu inițiativa legislativă, care urmărea, așa cum s-a arătat, eliminarea competenței ministrului justiției de a propune numirea în funcție și revocarea magistratului menționat.

Este vorba, așadar, de o lege contrară propunerii legislative depuse la Camera Deputaților, iar **adoptarea ei de către Senat s-a făcut, contrar prevederilor art. 61 și art. 75 din Constituția României, cu încălcarea competenței primei Camere sesizate – care nu a dezbătut textul și soluțiile adoptate de Senat – și a principiilor constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de către o singură Cameră, legea fiind, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament.**

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 146 lit.a) din Constituție, al art. 15 alin.(1) și al art. 18 alin.(2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii,

DECIDE:

Constată că Legea pentru modificarea și completarea art.54 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, Președintelui Camerei Deputaților, Președintelui Senatului și primului – ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterile au avut loc la data de 8 octombrie 2008 și la acestea au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocaru, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Ion Predescu, Valentin Zoltan Puskas, Tudorel Toader și Augustin Zegrean, judecători.

**PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE**

Ioan Vida

Prof. univ. dr. Ioan Vida

PRIM MAGISTRAT-ASISTENT,

Claudia Miu

Claudia Miu

Opinie separată

Apreciem că Legea pentru modificarea și completarea art. 54 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 61 alin.(2), 75 și din Constituția României și pe cale de consecință obiecția de neconstituționalitate trebuia respinsă ca neîntemeiată.

Art 61 ain. (2) din Constituția României consacră principiul bicameralismului, un bicameralism funcțional, în baza căruia procesul legislativ continuă chiar și în situația în care inițiativa legislativă este respinsă de către prima Cameră sesizată. Camera decizională trebuie să supună dezbaterii același obiect de reglementare, însă are libertate decizională, în sensul că nu este obligată să adopte aceeași soluție legislativă. Din acest punct de vedere, considerăm că Senatul României, în calitate de cameră decizională a legiferat cu respectarea principiului constituțional pretins a fi fost încălcat, prin faptul că a supus dezbaterii normele de competență privind numirea în funcțiile de conducere din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și ai Direcției Naționale Anticorupție. Prin schimbarea soluției legislative nu a fost schimbată nici competența decizională în favoarea primei Camere, astfel încât să devină incidente prevederile art. 75 alin. (4) și (5) din Constituție, referitoare la întoarcerea legii.

Art. 134 alin. (1) din Constituție partajează atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii și ale Președintelui României cu privire la numirea în funcție a judecătorilor și procurorilor. În acest sens, Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și procurorilor, cu excepția celor stagiați, în condițiile legii. În calitate de garant al independenței justiției, Consiliul Superior al Magistraturii propune iar Președintele României, în exercitarea rolului de a veghea la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice, numește în funcție judecătorii și procurorii. Pornind de la reglementările legale potrivit cărora admiterea în magistratură se face prin concurs organizat de către Consiliul Superior al Magistraturii, prin intermediul Institutului Național al Magistraturii, considerăm că textul constituțional analizat are în vedere atribuția Președintelui de a investi în funcție magistrații, judecători și procurori, cu consecința dobândirii inamovibilității, respectiv a stabilității, urmată de exercitarea atribuțiilor specifice autorității judecătorești. În mod simetric, Președintele României are și atribuția eliberării din funcție a judecătorilor și procurorilor. Textul constituțional nu se referă însă și la numirea în funcțiile de conducere, aspecte ce țin de cariera profesională a magistraților. Așadar, legiuitorul nu are constrângeri de rang constituțional în stabilirea soluției legislative privind numirea procurorilor în funcțiile de conducere. Aceasta cu atât mai mult, cu cât, în baza art. 134 alin. 4 din Constituției, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției.

Valentin Zoltán PUSKÁS

Prof. univ. dr. Tudorel TOADER

